

Auctionsincassationer, og det er mig ogsaa bekendt, at der paa flere Steder vises Uvillie imod dem, der vove at henvende sig til nogen Anden end den vedkommende Fuldmægtig. Det er vistnok uheldigt, naar der skal lægges en saadan indirecte Tvang paa en Jurisdiction's Beboere, og det kan ikke være godt for Embedsmændenes Stilling i det Hele, naar noget Saadant med Sandhed kan siges, at de tage det ilde op, naar Beboerne henvende sig til andre Forretningsfolk for at faae deres private Sager udførte, og ikke gaae til dem, der ere ansatte paa Herredsfogdens Contoir. Jeg skal forøvrigt ikke her indlade mig paa at udsætte dette vidtløftigt, det er jo en bekjendt Sag; jeg har blot nævnt det, for at støtte det Dnsse, jeg henvendte til den ærede Minister. Ligeledes vilde jeg ogsaa bede om, at Contoirtiden maatte blive bestemt og maatte blive bestemt eens over hele Landet. Det er ikke blot de juridiske Embedsmænds Contoirer, men ogsaa andre Embedsmænds under Indenrigsministeriet, f. Ex. Amtsforvalternes Contoirer, der ere aabne til forskjellige Tider, og dette gjør, at Folk, der have Forretninger paa forskjellige Amtstuer, kunne, naar de ikke ere bekjendte med den særegne Contoirtid, være udsatte for at reise forgjæves. Det er mig saaledes bekjendt, at Amtstuerne i Skanderborg og Aarhus ere aabne til forskjellige Tider, saaledes at man kan komme til at reise forgjæves til Aarhus, naar man kommer der paa den Tid, der er den sædvanlige i Skanderborg, og omvendt. Naar det var Alle bekendt, at Contoirerne over det hele Land vare aabne til en og samme Tid, troer jeg, det var Noget, der var i Publicums Interesse. Det var blot disse Dnsse, jeg vilde tillade mig at rette til den ærede Minister.

Justitsministeren: Skjøndt det vist er en særdeles ligegyldig Sag, skal jeg dog ikke tilbageholde den Bemærkning, at jeg just ikke med Hensyn til den omhandlede Rundskrivelse har udtalt mig saaledes, som den ærede Rigsdagsmand anførte. Hvad jeg har sagt — men det kommer heller ikke til at have nogen videre Indflydelse paa det, der skal foretages — var, at jeg i Henhold til de i Lovudkastet fremsatte

Motiver fuldkommen tiltraadte den Tanke, som var udtalt i Udvalgets Betænkning, men at jeg ikke opfattede dets Udtalelser besangaaende, som om det skulde være en Formulering af den Maade, hvorpaa man tænkte sig, at Justitsministeren skulde gaae frem. Det er altsaa vedblivende min Mening, i Henhold til hvad jeg under denne Sags anden Behandling ytrede, at realisere den Tanke, som jeg selv har udtalt i Motiverne, og som ogsaa har vundet Anerkjendelse i Udvalgets Betænkning. Naar den ærede Rigsdagsmand, som nu havde Ordet, rettede det Spørgsmaal til mig, om det kun skulde gjælde med Hensyn til de Embedsmænd, som det nu foreliggende Lovudkast omfatter, eller gjælde i Almindelighed, saa vil jeg besvare hans Spørgsmaal benægtende saaledes, at denne Rundskrivelse kun vil blive rettet til de Embedsmænd, med Hensyn til hvilke den paatænkte Lov udkommer; den vil kun komme til at gjælde dem, og blandt Andet af den ganske naturlige Grund, at det Hensyn, som maa gjøre sig gjælbende ved at give dem en Tilkjendegivelse om Vigtigheden af, at der indføres en saadan Ordning med Hensyn til Fuldmægtigens og Contoirbetjentenes Virksomhed med andre Anliggender, netop stærkt knytter sig til den Bestemmelse, som den lovgivende Magt tager med Hensyn til Bestemmelsen af Contoirudgifter. Det er nemlig netop den Omstændighed, at den lovgivende Magt fastsætter Contoirudgifterne saaledes, at der kan gives enhver enkelt Contoirbetjent et passende Bederlag for den Tid, han anvender, som kommer til at afgive Hjemmel for Justitsministeren til paa den Maade at gribe ind. Den ærede Rigsdagsmand fremsførte endeel almindelige Betragtninger over det særdeles Mislige i, at Fuldmægtigen og Contoirbetjentene gave sig af med andre Forretninger. For mig er det ganske vist overflødig at fremsætte, at det netop er Erkjendelsen af det lidet Dnskelige deri, der har bragt mig til, allerede i Lovudkastets Motiver at udtale mig derimod. Hvad Fastsættelsen af Contoirtiden rundt omkring i Landet angaaer, da ligger det i Sagens Natur, at Sligt ikke kan udgaae fra Ministeriet. Det kan ikke indlade sig paa at bestemme, at enhver enkelt Embedsmænd skal fastsætte Begyndelsen af sin